

Arrest

nr. 118 846 van 13 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 13 februari 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 31 januari 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om in toepassing

van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad vernietigde bij arrest nr. X van 17 maart 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 april 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag tevens opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 7 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [J.O.J.]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 27.05.2011 en op 15.07.2013

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.08.2010 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.01.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.05.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 27.05.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.05.2011) geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft op 03.02.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.04.2013. Deze beslissing is op 15.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker eveneens op 7 februari 2014 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [J.O.J.]

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/02/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 07/02/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 27.05.2011 en op 15.07.2013. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 10.08.2010 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.01.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 17.05.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 27.05.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.05.2011) geldig 7 dagen. Betrokkene heeft op 03.02.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.04.2013. Deze beslissing is op 15.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie en daarom wordt dit inreisverbod opgelegd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet –, dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Inzake het hem op 7 februari 2014 betekende bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat zijn vordering hoogdringend is omdat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een repatriëring naar Nigeria.

Verweerder betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

Er is, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan ook voldaan aan de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in en eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het gezag van gewijsde.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt verzoeker dat hij een aanvraag heeft ingediend om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij hierbij heeft uiteengezet dat hij vreest in Nigeria te zullen overlijden of een onmenselijke of vernederende behandeling te zullen ondergaan bij gebrek aan een adequate medische behandeling. Hij zet uiteen dat deze aanvraag weliswaar werd afgewezen, doch dat hij tegen deze beslissing een beroep bij de Raad heeft ingesteld en betoogt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel in elk geval de verplichting heeft om na te gaan of er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij meent dat deze analyse niet werd gemaakt, terwijl de verplichting om dit te doen nochtans kan worden afgeleid uit het arrest van de Raad nr. 98 855 van 30 april 2013.

De Raad merkt op dat verweerder alvorens de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te nemen een ambtenaar-geneesheer heeft aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de door verzoeker, in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingeroepen medische problematiek. Deze ambtenaar-geneesheer concludeerde, na verificatie van de door verzoeker aangebrachte stukken dat verzoeker lijdt aan een lichte vorm van astma, aan een gecontroleerde diabetes en een gecontroleerde hypertensie. Betrokken arts stelde tevens dat deze aandoeningen geen onmiddellijk gevaar inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker en dat er geen direct risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs indien er geen adequate medische zorgen beschikbaar zouden zijn in zijn land van herkomst. Hij benadrukte hierbij dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een ziekte in een vergevorderd stadium. De ambtenaar-geneesheer wees er ook op dat de door verzoeker aangevoerde aandoeningen daarenboven niet waren gedocumenteerd met medisch-technische onderzoeken of specialistische verslagen en er geen bewijzen waren van acute episodes. Op basis van dit advies verklaarde verweerder verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk. Het staat derhalve vast dat verweerder verzoekers medische problemen in aanmerking heeft genomen vooraleer het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verweerder heeft in de motivering van voormeld bevel trouwens uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing die werd genomen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de medische analyse die werd gemaakt door de ambtenaar-geneesheer en stelt dat de medische problemen waaraan hij lijdt onder controle zijn doordat hij medicatie neemt. Hij licht toe dat in het door hem aangebracht standaard medisch getuigschrift wordt gewezen op het feit dat bij een stopzetting van de behandeling complicaties kunnen optreden en hij zelfs kan overlijden en de ambtenaar-geneesheer dus niet de correcte feitelijke gegevens in aanmerking nam. De Raad kan slechts vaststellen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk verwijst naar het standaard-medisch getuigschrift waaruit verzoeker citeert,

zodat niet blijkt dat deze arts niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch wel dat hij een andere mening is toegedaan. Het feit dat een controlearts een medische situatie anders inschat dan de arts die de vreemdeling zelf consulteerde laat niet toe te concluderen dat de analyse van deze controlearts incorrect is.

Aangezien de ambtenaar-geneesheer in zijn advies expliciet stelde dat zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen aanwezig zijn in het land van herkomst van verzoeker er niet kan worden besloten tot het bestaan van een direct risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling en niet louter tot dit besluit kwam op basis van de vaststelling dat de aangevoerde gezondheidsproblematiek niet kritiek en vergevorderd is, maar ook op basis van de vaststelling dat de aandoeningen niet gedocumenteerd zijn en er geen tegenaanwijzingen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst kan niet zonder meer worden gesteld dat dit standpunt in strijd is met de overwegingen in het arrest nr. 98 855 van de Raad van 14 maart 2013. Hierbij dient de Raad op te merken dat verzoeker inderdaad geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat de medicatie die hij gebruikt niet beschikbaar en toegankelijk is in Nigeria.

Tevens moet worden geduoid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op het eerste zicht niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De beschouwingen van verzoeker laten prima facie niet toe een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter, van de materiële motiveringsplicht en van het gezag van gewijsde van een arrest van de Raad vast te stellen.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het non-refoulementprincipe, van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), in samenlezing met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Verzoeker stelt in wezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet worden beschouwd als een verzoek om internationale bescherming en hoe dan ook gebaseerd is op artikel 3 van het EVRM, zodat hij dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Hij betoogt dat om van een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen spreken het ingestelde beroep schorsend dient te zijn en verwijst in dit verband naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof. Op basis van deze overwegingen besluit hij dat het annulatieberoep dat hij instelde tegen de beslissing waarbij verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde een schorsende werking dient te hebben en hem bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Daargelaten de vraag of verzoekers deductie correct is, moet worden gesteld dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet kan worden afgeleid dat het aan de Raad zou toekomen om eventuele leemten in de wet zelf aan te vullen of een schorsende werking te verlenen aan procedures waaraan de wetgever geen schorsende werking meende te moeten toekennen. Door aldus te handelen zou de Raad in de plaats van de wetgever optreden en de scheiding der machten miskennen. In zoverre verzoeker stelt dat in een arrest van de Raad (RVV 31 januari 2014, nr. 31 januari 2014) zijn standpunt werd bijgetreden, moet worden gesteld dat feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van dit arrest niet dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak en dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

De Raad dient daarenboven op te merken dat de vraag of een rechtsmiddel daadwerkelijk is dient te worden beoordeeld in functie van het volledige bestuurlijke en justitiële systeem in een land. Waar

verzoeker lijkt te willen stellen dat hij, mede gelet op het non-refoulementprincipe, pas kan worden gerepatriëerd nadat hij de kans had een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door een bestuur aan een rechterlijke controle te laten onderwerpen, moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid had om de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die gericht is tegen de titel die wordt aangewend om hem te repatriëren. Hij had derhalve de mogelijkheid om een eventuele grief omtrent een schending van artikel 3 van het EVRM aan de Raad voor te leggen en heeft dit ook gedaan. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet voorts worden herhaald dat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM effectief werd geschonden.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het non-refoulementprincipe, van artikel 39, § 1 van de richtlijn 2005/85/EG iuncto artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK